

[Wilhelm]

og ikke mindst i Paris. Det er i sig selv morsomt eller bedrøveligt, som man nu ser på det, at se netop ham med en diplomatisk pefingering. Men hvad var det, der var så klodset og tåbeligt? Se, det er lige netop pointen. Det klodse og tåbelige var såmænd, at venstres leder gav statsministeren og den socialdemokratiske gruppe sin uforbeholdne ros og så i øvrigt sagde nogle selvindlysende sandheder om, hvad der mere var i vente.

Jeg skal ikke bestride statsministerens vurdering af, at dette var klodset og tåbeligt, men det siger alt om socialdemokratiets nuværende situation, at det er politisk klodset og tåbeligt at fortælle sandheden om SV-regeringens konsekvenser.

Steen Folke (VS):

Den EF-begejstring, som præger visse afsnit af statsministerens tale, kommer ikke ligefrem som noget chok for os. Den socialdemokratiske mindretalsregering arbejdede jo støt og målbevidst på at integrere Danmark mere og mere i EF-samarbejdet. Udvidelsen af regeringen med folketingets vel mest glødende EF-tilhængerparti vil måske give den en tand mere i den retning. Det vil der blive lejlighed til at finde ud af under debatten op til de direkte valg til det såkaldte Europa-Parlament, som hverken er noget parlament eller repræsentativt for Europa. Det er klart, at det direkte valg til dette såkaldte parlament skal ses som et skridt på vejen henimod en politisk union.

Alle disse bestræbelser på at udbygge EF-samarbejdet tager VS skarp afstand fra. Men mere interessant er det, at det gør et klart flertal i statsministerens parti og i befolkningen som helhed også.

Statsministeren glæder sig f. eks. over det udenrigspolitiske samarbejde. Før folkeafstemningen, nærmere betegnet den 16. marts 1972, skrev daværende markedsminister Ivar Nørgaard, som i mellemtiden har skiftet kasket et par gange, i Berlingske Tidende:

»Udenrigspolitisk samarbejde hører ikke hjemme i EF.«

Omtrent på 6 års dagen for denne folkeafstemning siger statsministeren i sin tale:

»Det politiske samarbejde mellem EF-landene vil fortsat være rammen om en meget betydelig del af Danmarks samlede indsats på det udenrigspolitiske område. Det er

glædeligt at kunne konstatere en stigende grad af sammenfald i synspunkterne hos de ni på mange vigtige udenrigspolitiske spørgsmål.«

Tja, glædeligt for hvem? Måske for de konservative, for venstre og for ØK. Sammenfaldet i synspunkter med Frankrig, Vesttyskland og England er nemlig opnået ved, at dansk udenrigspolitik har bevæget sig i en mere reaktionær retning. Det gælder f. eks. i Afrikapolitikken, hvor den danske regering under den sidste FN-samling i en række tilfælde stemte på linje med de øvrige EF-lande og forskelligt fra de øvrige nordiske lande, der indtog en mere progressiv holdning.

På den baggrund kan det forekomme lidt hyklerisk, når statsministeren i sin tale understreger, at en dansk indsats ikke mindst må foregå gennem et nordisk samarbejde, og det samme kan siges om hr. Kjeld Olesens bemærkninger herom i dag. Det danske EF-medlemskab og det udenrigspolitiske samarbejde i forbindelse hermed udgør den største hindring for dette nordiske samarbejde, som man i princippet går så varmt ind for.

VS har ved mange lejligheder påpeget den dobbeltmoral, der kendetegner den danske regerings Afrikapolitik. En stærk verbal kritik af de hvide mindretalsregimer i det sydlige Afrika, men samtidig beskyttelse af de danske firmaer med ØK i spidsen, som profiterer af apartheidsystemet og er med til at holde regimet ved magten. Dannelsen af SV-regeringen og udenrigsministerskiftet vil jo næppe ligefrem bidrage til at føre den danske udenrigspolitik i en mere progressiv retning, men jeg tror såmænd heller ikke, at der er grund til at tro, at den bliver meget værre, end den allerede er – det er også galt nok.

Et enkelt spørgsmål vil jeg gerne rette til statsministeren eller eventuelt til den nye udenrigsminister. Det drejer sig om de håndøre, der er sat af på finanslovsforslaget til humanitær og uddannelsesmæssig bistand gennem internationale organisationer og frihedsbevægelser til undertrykte folk eller folkegrupper. Kan vi få et klart tilsagn om, at regeringen ikke gennem ændringsforslag til finanslovsforslaget vil beskære netop denne bevilling, som er et af de få virkelig konstruktive bidrag fra officiel dansk side til løsning af problemerne i det sydlige Afrika?